

Alex Vanopslagh: Der vil heldigvis altid være ulighed i Danmark

DEBAT: Hvis de røde gennemtvinger et socialistisk lighedsutopia, vil det skade vækst og velstand. Det vil ikke gøre os allesammen lige rige, men lige fattige, skriver politisk leder Alex Vanopslagh (LA).

Ulighedsdebatten forværres af, at der hersker en udbredt opfattelse af, at al ulighed er noget rigtigt møg, som skal bekæmpes – koste, hvad det vil, skriver LA-leder Alex Vanopslagh. Foto: Asger Ladefoged/Ritzau Scanpix

Dette indlæg er alene udtryk for skribentens egen holdning. Alle indlæg hos Altinget skal overholde de presseetiske regler.

<https://www.altinget.dk/arbejdsmarked/artikel/la-der-vil-altid-vaere-ulighed-heldigvis> (november, 2019)

Af Alex Vanopslagh (LA) Politisk leder

Så er det igen blevet den tid på året. Vi skal debattere ulighed i Danmark.

"Skal vi bekæmpe ulighed?", spørger [Altinget](#) – måske lidt ledende mig og en række andre. På den ene side vil socialistiske stemmer påstå, at stigende ulighed svækker sammenhængskraften. Og som partileder af Liberal Alliance er jeg naturligvis castet som ham, der skal argumentere for, at en stigning i økonomisk ulighed altså ikke er jordens undergang – eller velfærdsstatens for den sags skyld.

Nuvel. Den rolle påtager jeg mig gerne.

Jeg mener oprigtigt, at den måde, hvorpå vi måler ulighed, er håbløst forældet og grundlæggende forkert.

Lad mig starte i det kontroversielle hjørne: Ulighed er ikke entydigt dårligt. Det siger jeg bestemt ikke for at provokere, men fordi man let kan få den opfattelse, når man følger den offentlige debat om netop ulighed.

En debatarena, der primært fungerer som de røde partiers interne kamplads, hvor den, der kæmper hårdest for, at alle bliver lige, vinder. Politisk stræben efter ulighed såvel som lighed må aldrig gøres til et mål i sig selv. Vi skal selvfølgelig kæmpe for, at alle har lige muligheder i livet.

Men vi skal samtidig give plads til, at folk er forskellige. For det er vi. Derfor vil folks egne valg altid – og på helt naturlig vis – skabe ulighed.

Målemåde er håbløst forældet

Jeg mener oprigtigt, at den måde, hvorpå vi måler ulighed, er håbløst forældet og grundlæggende forkert. Når afstanden mellem samfundets rigeste og fattigste øges, så stiger uligheden. Også selvom de fattigste bliver rigere.

På trods af, at langt de fleste tjener mere i dag end for ti år siden, så betragter mange det som noget negativt, da uligheden er vokset sideløbende. Og det er altså her, at kæden hopper af. Hvis Bill Gates flyttede til Danmark og skabte en masse arbejdspladser, så ville uligheden rigtignok stige, men Danmark ville utvivlsomt blive mere velstående. Vi bør glæde os over den økonomiske vækst, som gør samfundet rigere – som gør os alle rigere – og ikke skæve småligt over ligusterhækken til naboen, der er begyndt at betale topskat.

Ulighedsdebatten forværres yderligere af, at der hersker en udbredt opfattelse af, at al ulighed er noget rigtigt møg, som skal bekæmpes – koste hvad det vil. Ulighed er dels et resultat af, at vi vælger og prioriterer forskelligt, og så er ulighed en effekt af, at folk hele tiden befinder sig forskellige steder i livet.

Derfor vil et endimensionelt indkomst- og formuefokus på, hvordan alt er fordelt lige netop nu, give et særdeles misvisende billede.

Lighedsutopia vil skade vækst og velstand

Forcerer vi resultatlighed, så begrænser vi friheden. Til det må jeg bare sige, at det simpelthen ikke er vores opgave som politikere at lege smagsdommere over borgernes liv.

Hvis hr. Jensen arbejder 60 timer om ugen, mens hr. Hansen på matriklen ved siden af har valgt at gå på deltid 30 timer om ugen, ja, så tjener førstnævnte nok en del mere.

Men mens den ene knokler på jobbet, har naboen prioriteret at bruge tiden sammen med familien, vennerne, sin hobby eller noget helt fjerde. Fred være med det. Folk bestemmer heldigvis selv, hvor meget de vil arbejde.

Min pointe er, at det ene ikke er bedre end det andet. Seks timers ukrudtslugning i kolonihaven kan være værdifuldt for den ene, mens den anden foretrækker en ekstra nattevagt.

Folk vælger forskelligt, fordi folk er forskellige. Alene af den grund vil der være ulighed. Og hvis det endelig skulle lykkes de røde at gennemtvinge et socialistisk lighedsutopia, så ville det skade både vækst og velstand og dermed ikke gøre os allesammen lige rige, men lige fattige.

Målt efter Gini-indekset er ligheden større i Pakistan end i Schweiz, men jeg ved godt, hvor jeg helst ville bo.